

Tento skutečný příběh se stal v době kolektivizace venkova v tak zvaných padesátých letech. Dějištěm byly tři malé vesničky které před kolektivizací patřily do jedné obce. Než se v této obci utvořilo Jednotné zemědělské družstvo (JZD) trvalo to dost dlouhou dobu. Pro přesvědčování lidí k založení JZD byly používány různé nátlakové způsoby které byly zakladatelům JZD vlastní a s dobrovolností neměly nic společného. Po velmi tvrdém přesvědčování a většinou nepravdivém přemlouvání se v obci JZD utvořilo. Z celé obce zůstali jen čtyři zemědělci kteří do JZD nevstoupili.

Předsedou JZD byl určen člověk který nikdy v zemědělství nepracoval a tak je na bílé dni, že mu ani rozumět nemohl. Zvoleně představenstvo se také neskládalo z lidí kteří by ušlechti byli odborníci pro řízení všech prací v hospodaření. O proto že v té době na okresní a krajské zemědělské správě nebyli také potřební odborníci vypadalo hospodaření JZD podle toho. Začátky byly pro JZD opravdu krušné. Nedobře organizovaná práce, špatná spolupráce se stroji a traktorovou stanicí byla příčinou nadměrné dřiny družstevníků a velice malých výdělků. Tentokrát se odměna určovala v pracovních jednotkách za určitou práci. Všichni víme že v začátcích socialismu v naší republice se při neúspěších hledala příčina. Permanentně naše neúspěchy nám způsobovali „západní imperialisté“ kteří se nám snažili naše socialistické vymoženosti a úspě-

chy všemožně hatit.

Za neúspěchy popisovaného ÚJZD obviřilo vedení „kulaky“ kteří sice pracovali v ÚJZD, ale svým vystupováním podrývali pracovní morálku družstva. Proto byli tyto konkrétní osoby zatčeny, uvězněny a postaveny před soud.

V té době, kdy probíhalo veřejné přelíčení, jsem byl zaměstnan v C. Budějovicích a veřejného přelíčení jsem se zúčastnil. Velký sál krajského soudu nebyl zaplněn když přivedli obžalované. Nevím zda by bylo vhodné je pojmenovat, a proto k jejich určení použiji římské číslice.

Strýček I. byl jeden z kulaků (asi 11 ha celí)

Strýček II. rovněž jako kulak (cca 15 ha)

Kamarád III. z rodiny většího sedláka (z 8 dětí)

Kamarád IV. syn strýčka I - o rok mladší než já-

Strýček I. byl obviněn že neměl s předsedou družstva dobrý pracovní vztah. Na otázku soudce proč jejich vztah nebyl dobrý odpověděl, že se mu nelíbilo, že předseda se s nimi nikdy o ničem neradil. Tato odpověď se nelíbila soudci který zvýšeným hlasem pronesl asi toto: „Vy byste chtěl, aby se s vámi někdo radil? Vy budete mít hlavu skloněnou a budete vykonávat práci která vám bude nařízena.“ Strýček se rozklepal a víc už neodpovídal.

Kamarád II. byl obviněn že odmítl dokončit

přidělenou práci. Toto obvinění zdůvodnil (a to působilo spíš legračně) že šlo zrovna o práci v sobotu a že mu bylo přikázáno rozvázat močůvku. Že ji rozvázal celý den, ale že skončil o něco dříve aby se mohl řádně vykoupat, aby mohl jít na bál, který večer v obci byl. Z tohoto důvodu rozvazl o jednu uznici močůvky méně. Rovněž i tato obhajoba byla stroze zamítnuta.

Kamarád III. byl obviněn^{z poslechu} západních radiostanic které se u nás nesměly poslouchat. Jako důkaz byla uvedena namontovaná část starého budíku na dřevěném rádu. Obžalovaný se hájil tím, že předmětné radio je už velice starý typ a převody z budíku mu dovolují pohodlnější ladění. Obhajoba také neprosla.

Další část procesu jsem neviděl. Druhý den měl být nad odsouzenými vynešen rozsudek, ale vzhledem k tomu jak na mne zapůsobil první den přelíčení neměl jsem odvahu vše prožít podruhé. Další pravda byla, že jsem odsouzeně velice dobře znal a tudíž jsem byl přesvědčen, že jejich viny byly vymyšlené a odsouzení mělo ostatní členy vzít naplnit obavami a strachem. A to přelíčení dokázalo. Ano, soudní líčení, kterému jsem byl přítomen, zanechalo skličující dojem, který určitě nepříslušel spravedlivému soudu. Podotýkám, že soud probíhal bez jakýchkoliv obhájců.

Rozsudek nad obžalovanými byl krutý

a nespravedlivý. Všichni odešli s nepodmíněnými tresty v trvání od 1,5 až do 3 roků. Kolik soud každému „nepočítal“ si už nepamatují. Nebylo by však nemožné ověřit si rozsudky v archivu krajského soudu v Č. Budějovicích. Součástí trestu bylo propadnutí jmění ve prospěch státu.

Každý z odsouzených svůj trest odpýkával v jiné věznici. Ti starší lepili sáčky nebo odrhali perť na Mírově nebo v Leopoldově a nejmladší byl deportován do Příbrami na důl Bytíz kde fáral jako dělník uranových dolů. Oni si už nepamatují zda si všichni „odseděli“ všechny roky a nebo byli propuštěni dříve.

Po propuštění z vězení se všichni vrátili do JZD kde pak pracovali.

Dnes z nich žije jenom jeden – ten nejmladší „Kamarád III.“

Na dovětek bych ještě uvedl, že zmíněné JZD se také dočkalo snesitelnějších a pak i lepších časů. Myslím si, že se k tomu hodí slova mého otce, který nakonec do družstva musel vstoupit. V zá-
oátcích kdy družstevníci se učili s traktorem hospodařit a pracovat na polích říkal: „To bych tu půdu s koňma dokázal připravit líp.“ Po několika letech pak prohlásil, že on by to s koňma tak připravit nedokázal. A tatínek patřil ještě k těm tvrdým sedlákům kteří znali cenu země a života na

na venkově.

Já, ještě jako kluk pamatuji život na vsi. Pamatuji, kdy se všechny nákupy ^{s prodáv} prováděly a sturzovaly podáním ruky. Byla to čestná a jednoduchá forma smlouvy bez advokátů kterou nikdo neporušil. Byla to otázka cti. Jenže čest se pomalu vytrácela a nastupovala chťivost po lehkém získání peněz a ta nás asi nedovede tam kam bychom rádi chtěli.

Troufám si tvrdit, že náš rozháraný život který prožíváme byl započat již v roce 1948 kdy jsme měli žít (jak nás tehdejší komunistický režim přesvědčoval) v těch nejlepších a nejdůstojnějších životních podmínkách na světě. Následujících 40 let bylo výsměchem těchto řeší a v současné době, jsme sice na jiné cestě, ale dosud po ní neumíme jít - pořád zakopáváme a vrávoráme,

Zdravím!

Václav Perník

Staroměstská 27

C. Budějovice 370 04

Došlo dne

29-08-2013

č.j.: